

unaprijed predviđeni kvocijent inteligencije, ili... Ako mu međutim vlast negdje u prvom slučaju to dozvoljava, a u drugom ne dozvoljava, onda to ipso facto znači, da se vlast proglašuje kompetentnom o tome odlučivati. Eugeničari poput Otmara F. von Verschüra i Mengelea (zvali ih mi danas ljudski genetičari ili kako god, svejedno) bi konačno u punom smislu došli na svoj račun.

Ipak još ne sasvim. Treba na isti način netko treći procijeniti i odrediti kada ljudski život završava. A to će biti kada netko kaže da određeni život više nema smisla, da nije dostojan čovjeka, ili sl. Tako dolazimo do drugog 'ključnog' trenutka kojim je ljudski život omeđen. Prije i poslije tih ključnih trenutaka nema 'ljudskog' života, pa se s tim živim bićem, ako ga se ne želi samo likvidirati, mogu činiti i razni pokusi za dobrobit čovječanstva. Za sada su za to pogodni embriji, bića "pred kojima" stoji ljudski život. No moguće je da u za to budu pogodni i oni "iza kojih" stoji ljudski život. Može to biti vrlo korisno i isplativo. A ako se s njima već ne bude baš ništa moglo, onda barem neka ne smetaju. I to je za dobro čovječanstva! (O, Mengele, šteta što se nisi rodio malo kasnije!).

Gorčinom se i jezom ispunja srce kada čovjek počne razvijati pred svojim očima taj stravičan film kulture smrti.

U spomenutom intervju-u g. ministar govori samo o početku ljudskog života, ne govori o njegovu kraju. No zaključak se sam nameće, a praksa nam to već uvelike potvrđuje. Ljudski naime život kojemu je netko tako, prema svom nahodaњу, odredio početak ne može izbjeći sudbini da mu na isti način netko odredi i kraj. Ministar Ostojić se u svojim zaključcima želi osloniti na dostignuća znanosti 21. stoljeća, no nije mu to potrebno. "Najnapredniji" iz 20. stoljeća već su taj problem vrlo elegantno i efikasno riješili. Lenjin je prvi legalizirao abortus smatrajući legitimnim da se tog nekakvog pred-čovjeka može slobodno likvidirati, a Hitler je našao dovoljno argumenata gdje i kako će ozakoniti eutanaziju. Zašto izmišljati toplu vodu?! Dovoljno je samo malo dotjerati staromodni jezik i dodati još koji kriterij vodeći računa o izmjenjenim životnim okolnostima i rješenja su tu.

Zato ono što dr. Ostojić kaže i što njegov izričaj implicitno sadrži nije ni novo ni jako "moderno". To je nešto čime je već dobrano prožeto europsko društvo.

No ima još nešto, još jedan aspekt te stvarnosti koji postaje vidljiv iz jedne drukčije perspektive, odnosno iz drugog kuta gledanja.

Kada se naime čovjek dovoljno odmakne da bi jednim pogledom obuhvatio cijeli raspon individualnog i društvenog života kroz par generacija ne može ne vidjeti kako se etablira još jedna "zakonitost" koja ima lice neke čudne, lede-no-ubojite i dijabolično-jezovite komplementarnosti. Taj je proces prilično zamućen i teže zamjetljiv najmanje iz dva razloga: prije svega treba jednim pogledom obuhvatiti dulji vremenski period i širu društvenu zajednicu, i osim toga treba "rasčistiti teren", tj. izdvojiti glavnu nit koja se između tisuća 'kako' i 'zašto' željeznom logikom provlači iz generacije u generaciju. Tada se naime sve jasnije može vidjeti kako najprije jedna generacija ubija svoje potomstvo, da bi onda potomci koji su uspjeli preživjeti ubijali one koji su ih rodili. Drugim riječima: **Najprije roditelji ubijaju svoju djecu, da bi onda djeca ubijala svoje roditelje.**

Doista lijepa i poželjna perspektiva!!

NR

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

V. NEDJ. KROZ GOD. - 5.2.2012.

Broj: 6 (246)

Punica Šimunova ležala u ognjici

On pristupi, prihvati je za ruku i podiže...

Današnje evanđelje, Mk 1, 29-39

DAN ŽIVOTA

Ove se godine u našoj biskupiji obilježava 20. obljetnica POKRETA ZA ŽIVOT.

Ta se obljetnica prigodno obilježava u cijeloj biskupiji danas, na DAN ŽIVOTA.

Dan života se u Crkvi ove godine slavi već 17. put na prvu nedjelju mjeseca veljače.

Za tu priliku krčki biskup mons. Valter Župan koji je u Hrvatskoj biskupskoj konferenciji i predsjednik Vijeća za obitelj uputio je našoj Crkvi prigodnu poruku koju niže donosimo.

DIJETE JE OSOBA I DAR

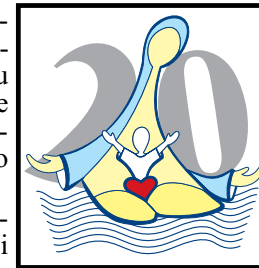
Darivanje samog sebe bez pridržaja je vrednota koja tvori toplinu i intimnost obiteljskog života. Među svim članovima obitelji postoji odnos u kome nema računica koja bi očekivala uzvrat. Roditelji se žrtvuju i daju za djecu ne misleći na uzvrat koji bi od djece eventualno mogli dobiti. U obitelji nema gospodarenja i prevlasti ni nad jednim članom. Nitko ne pripada drugima kao netko nad kime, ili nešto nad čime, bi drugi imao neka prava. Svako je dijete za roditelje osoba i dar, a ne predmet koji bi imali pravo posjedovati. Od trenutka začeća počinje novi život koji nije ni očev ni majčin, nego život novoga ljudskog bića koje se samo za sebe razvija. Suvremena genetika je utvrdila da je tu od prvog časa utvrđen program onoga što će to biće biti – čovjek. To biće nikada neće postati ljudsko ako to nije već od tada (usp. Dar života, I.)

Prema tome, od prvog časa svog postojanja, to biće zahtjeva, u svojoj cjelokupnosti, bezuvjetno poštovanje koje dugujemo ljudskom biću – čovjeku. A čovjeka se vrednuje kao osobu i ljubi ga se takvoga kakav jest, bez obzira na njegovo fizičko ili mentalno zdravstveno stanje i bez obzira na njegove osobine.

Biomedicinske znanosti imaju sve veće mogućnosti zadiranja u ljudski život. Etički odnos prema čovjeku – bioetika – trebala bi doprinijeti sve većem vrednovanju ljudskog života. Međutim, postupci nekih znanstvenika ne idu u tom pravcu i nisu u skladu s dostojanstvom ljudske osobe. Neke tehnike potpomognute oplodnje, koju bismo radije trebali nazvati umjetnom oplodnjom, jer je to jedino ispravan naziv, šire takozvanu kulturu prava na dijete. Bračni par koji želi dijete kao da ima pravo posjedovati ga pod svaku cijenu. Sve se više forsiraju zahtjevi koji se prikazuju kao pravo da žena ima dijete, svoje dijete, za sebe, putem oplodnje u epruveti. Nije nevjerovatno da će jednoga, ne tako dalekog, dana i muškarac pomišljati da priskrbi za sebe jedno dijete.

Tako se stvara odnos i mentalitet gospodarenja i manipuliranja nad čovjekom. On se ne rađa nego postaje materijal koji se tehnikom „proizvodi“ prema nečijoj samovolji. Taj se „proizvod“ već prije rođenja sortira, to jest,

izabire se jedan koji odgovara tržištu, a ostali se eliminiraju. Umjetna oplodnja nužno uključuje eliminaciju više embrija da bi se tek neki od njih ugnijezdio u maternicu i ugledao svjetlo dana. Ali i u slučaju neželjene višestruke trudnoće pribjegava se selekciji jednog embrija među onima koji su već u utrobi, a ostali se odstranjuju odnosno uništavaju.

Neka ovogodišnji Dan života još jednom svima dozove u svijest da su ljudima darovane velike mogućnosti, ali da nije dozvoljeno sve ono što je moguće! Sa stabla spoznaje dobra i zla u zemaljskom raju bilo je moguće ubrati plod, ali je to rezultiralo kobnim posljedicama za ljude koji su za tim posegnuli. „Za vašu krv, za vaš život, tražit ću obračun: ... od čovjeka za njegova druga, tražit ću obračun za ljudski život. Tko prolije krv čovjekovu, njegovu će krv čovjek prolići. Jer na sliku Božju stvoren je čovjek“ (Post. 9,5-6).

Pozivam ljude dobre volje, razborite pameti i zdravih moralnih nagnuća, da učinimo sve kako bi se u društvu i u obitelji iskazivalo dužno poštovanje životu i ljubavi.

I ovom prigodom, a imajući pred očima tolike obitelji okupljene oko Svetog Oca pape Benedikta XVI. na misi 5. lipnja 2011., prigodom prvoga Nacionalnog susreta hrvatskih katoličkih obitelji, ohrabrujem sve muževe i žene te svu djecu da cijene i poštuju život darovan od Boga, koji neka na bračnu i obiteljsku ljubav i zajedništvo izlije obilje mira i svakoga dobra.

U Krku, na blagdan Isusova Krštenja, 8. siječnja 2012.

Mons. Valter Župan

krčki biskup i predsjednik Vijeća HBK za obitelj

DA LI ZNAŠ KAD SI POSTAO ČOVJEK?

ili možda točnije:

KAD SI ZAŽIVIO KAO ČOVJEK? (II)

Nastavak iz broja 5(245):

Možemo biti zahvalni g. ministru što je na određeni način, dovoljno jasan, skinuo masku i razotkrio o čemu se ovdje zapravo radi. Izjava mu sigurno nije bila politički jako oportuna, ali to govori samo za to da možda nije dobar političar. Dobri političari se ne vole nikada naći na 'brisanom prostoru' pa jako pažljivo biraju izraze. Njegovi mu istomišljenici tu izjavu neće benevolentno primiti. Oni naime to isto misle, ali neće javno reći. Malo ih je koji će jasno reći: Da, život embrija je život čovjeka i ja ga mogu i hoću ubiti, zamrznuti ili učiniti s njim što hoću. (Ima doduše i takvih, ali mislim da ih nema među političarima.)

Podemo li i korak dalje u analizi stavova koje je ministar iznio, vidimo kako tu nije kraj, te se neposredno nameće zaključak: Ako netko drugi određuje da ljudski život počinje u trenutku koji je njemu prihvatljiv (ovdje su to prvi pokreti, rođenje, prvi plač), onda taj isti može odrediti bilo koji trenutak koji mu se čini važan u životu djeteta da donese istu takvu odluku. Zašto to ne bi bilo kad dijete prohoda, ili kad počne govoriti, ili tek kad ili ako u određenoj dobi razvije